

Customer
ANAG, spol. s r.o.
Kollárovo nám. 698/7
779 00 Olomouc
Česká republika

Order:

Balíček

Country Code: CZ 1,433 lb
0,650 kg

Ref Number:
50618

Stock code:
30180

PSYCHOTHRILLER

Size: 390 250 80

QTY 30180

SEBASTIAN FITZEK

PROLOG

Když Emma otvírala dveře do ložnice rodičů, netušila, že to dělá naposled. Už nikdy se, vyzbrojena plyšovým slonem, nebude o půl jedné v noci tulit ke své matce a dávat pozor na to, aby přitom nevbudila tátu, který ze spaní kopal nohama, mumlal nesouvislá slova nebo skřípal zuby.

Dnes nekopal, nemumlal ani neskřípal. Dnes táta jen sténal.

„Tati?“

Emma přitápkala ze tmy předsíně do ložnice. Kovově stříbrné světlo úplňku, který nad Berlínem v těchto jarních nocích trůnil jako půlnoční slunce, pronikalo skrze zatažené rolety do pokoje.

Přimhouřenýma očima, které Emmina ofina zakrývala jako kaštanově hnědý závěs, mohla rozpoznat okolí: ratanová truhla v nohách široké postele, skleněné noční stolky po jejích stranách, skříň s posuvnými dveřmi, ve které se dříve občas schovávala.

Než do jejího života vstoupil Arthur a hru na schovávanou jí zprotivil.

„Tati?“ zašeptala Emma a zašmátrala po otcově holé noze, která trčela zpod přikrývky.

Sama měla jen jednu ponožku a i ta jí sotva visela na prstech u nohy. Druhou ztratila ve spánku, někde po cestě z jednorozčova třpytícího se zámku do údolí stříbrošedého létajícího pavouka, který jí ve snu občas naháněl strach.

Ale ne takový strach, jaký mám z Arthura.

I když ten ji neustále ujišťoval, že není zlý. Ale mohla mu věřit?

Emma si slona přitiskla k hrudi silněji. Připadalo jí, že se její jazyk proměnil v suchou žvýkačku přilepenou na patře. Svůj tenký hlásek sama sotva slyšela, zkusila to tedy znovu:

„Tati, vzbud se.“ Emma ho zatahala za prst na noze.

Otec nohu stáhl a se zasténáním se otočil na bok. Přitom krátce nadzvedl příkrývku a Emma ucítila jeho nezaměnitelnou vůni. Byla si jistá, že by jen podle této vůně svého otce poznala se zavřenýma očima mezi tuctem dospělých. Podle této zemité směsice tabáku a kolínské, která jí byla tak důvěrně známá. Kterou tak ráda čichala.

Emma se krátce zamyslela, jestli by to raději neměla zkusit u mámy. Ta tu pro ni byla vždy. Táta často nadával. Emma většinou vůbec nevěděla, co provedla, když už zase bouchly dveře tak silně, že se otrásl celý dům. Máma pak později řekla, že otec to sám tak úplně neví. Je prý „korelik“ nebo tak něco a že ho to potom mrzí. A někdy, velmi zřídka, jí to pak dokonce i sám řekl. Přišel za ní do pokoje, dotkl se její usazené tváře, přešel jí rukou po vlasech a vysvětlil jí, že být dospělý není tak jednoduché, kvůli zodpovědnosti a problémům a tak. Pro Emmu byly tyto drahocenné okamžiky těmi nejšťastnějšími na světě a po přesně takovém okamžiku teď toužila.

Právě dnes by to pro ni tolik znamenalo.

Když mám zrovna takový strach.

„Tati, prosím, já...“

Chtěla přistoupit k čelu postele, aby se dotkla otcovy tváře, ale zakopla přitom o skleněnou láhev.

Ale ne...

Ve svém vzrušení zapomněla, že máma a táta vždy nechávali stát vedle postele láhev s vodou pro případ, že jeden z nich v noci dostane žízeň. Když se převrátila a kutálela se po parкетách, připadalo Emmě, jako by ložnicí projížděl nákladní vlak. Hluk byl ohlušující, jako by tma zvuky zesilovala.

Rozsvítilo se světlo.

Na matčině straně.

Emma pronikavě vykřikla, když se najednou ocitla ve světle.

„Myško?“ ozvala se máma, která v záři své lampičky na čtení vypadala jako světice. Jako světice s rozčuchanými vlasy a vráskami od polštáře ve tváři.

S leknutím prudce otevřel oči i Emmin otec.

„Co to, ksakru, ...“ Mluvil hlasitě, jeho zrak bloudil kolem, hledal záchytný bod. Bylo zřejmé, že se probudil ze zlého snu, možná byl stále ještě v něm. Posadil se.

„Co se děje, zlatíčko?“ chtěla vědět máma. Než jí Emma stačila odpovědět, začal otec nadávat.

„Sakra!“

„Thomasi!“ mírnila matka svého manžela.

Křičel ještě hlasitěji, šermoval rukama směrem k Emmě.

„Sakra, kolikrát jsem ti říkal...“

„Thomasi!“

„...že nás máš v noci nechat na pokoji!“

„Ale moje... moje... moje skříň...“ Emma začala koktat, oči se jí zalily slzami.

„Nezačínej zase,“ nadával dál otec. Matčiny pokusy o jeho zkliďnění jako by jen umocňovaly jeho vztek.

„Arthur,“ vysvětlovala přesto Emma. „Ten duch. Už je tady zase. Ve skříni. Musíte jít se mnou, prosím. Jinak mi může něco udělat.“

Otec ztěžka oddechoval, zrak se mu zatemnil, rty se mu chvěly a na krátkou chvíli vypadal tak, jak si představovala Arthura: jako malý, potící se čert, s tlustým břichem a holou hlavou.

„Houby musíme. Emmo, okamžitě zmiz, nebo ti něco udělám já. Ne *možná*, ale *určitě!*“

„Thomasi!“ slyšela znovu vykřiknout matku a nejspíše ucouvla.

Ta slova Emmu zasáhla. Silněji než pingpongová páлка, kterou minulý měsíc při hraní omylem dostala do obličejce. Z očí jí vyhrkly slzy. Bylo to, jako by jí otec dal facku. Tvář jí hořela, ačkoli ani nezvedl ruku.

„Takhle přece se svou dcerou mluvit nemůžeš,“ slyšela říkat svou matku. Ustrašeně, tichým hlasem. Skoro prosebně.

„Budu s ní mluvit, jak budu chtít. Musí se konečně naučit, že sem nemůže každou noc vpadnout...“

„Je to šestiletá holka.“

„A já jsem čtyřiačtyřicetiletý muž, ale moje potřeby v tomto domě asi vůbec nikoho nezajímají?“ Emma upustila svého slona a ani si toho nevšimla. Otočila se ke dveřím a zmizela z pokoje jako loutka tažená za neviditelný provázek.

„Thomasi...“

„Přestaň s tím svým *Thomasi*,“ slyšela za svými zády otcovo pitvoření. „Šel jsem si lehnout teprve před půl hodinou. Když zítra ráno nebudu u soudu fit, když tenhle proces prohraju, je konec s kanceláří a pak si o všem tady můžeš nechat jen zdát: o domě, autě, dítěti.“

„Já vím...“

„*Nic* nevíš. Emma nás už teď dost vysává, ale ty jsi mermomocí chtěla ještě druhýho fakana, který mě pak už vůbec nenechá spát. Do háje. Jsem tady jediný, kdo vydělává, jak ti snad neuniklo. A JÁ POTŘEBUJU SVŮJ SPÁNEK!“

Emma už byla v půlce předsíně, ale otcův hlas neslábl. Jen ten matčin. „Ššš, Thomasi. Miláčku. Uklidni se.“

„JAK SE TU MÁM UKLIDNIT?“

„Nechej mě. Prosím. Postarám se teď o tebe, jo?“

„POSTARAT SE? Od té doby, co jsi zase těhotná, ses starala jen o sebe...“

„Já vím, já vím. Je to moje chyba. Pojď, jen mě nech...“

Emma zavřela dveře svého pokoje a hlasy rodičů dovnitř nepustila.

Aspoň ty z ložnice. Ne ty ve své hlavě.

Okamžitě zmiz! Nebo...

Utřela si slzy v očích a čekala, až se vytratí šumění v uších, ale to nepřestávalo. Zrovna tak, jako v jejím pokoji neslábl svit měsíce, který tu zářil jasněji než u rodičů. Její stahovací rolety byly z tenkého plátna, kromě toho se na stropě nad její postelí leskly nalepené svítící hvězdičky.

Moje postel.

Emma si do ní chtěla zalézt a plakat pod peřinou, ale to mohla udělat až tehdy, když si byla jistá, že duch už nedřepí

ve své skrýši. Že po ní ve spánku neskočí, ale že zase zmizel, jako pokaždé, když se s ní šla máma podívat.

Stará selská skříň byla netvor s hrubou dřevořezbou ve dveřích z dubového dřeva, které při otevírání imitovaly skřehotavý smích staré čarodějnice.

Stejně jako teď.

Prosím, ať zmizí.

„Haló?“ pronesla Emma směrem k černé díře před svýma očima. Skříň byla tak velká, že Emminy věci zabíraly jen levou stranu. Ve druhé půlce bylo místo pro matčiny ručníky a ubrusy.

A pro Arthura.

„Haló,“ odpověděl duch hlubokým hlasem. Jako vždy to znělo tak, jako by si před ústy držel ruku. Nebo šátek.

Emma pronikavě vykřikla. Kupodivu ale necítila ten hluboký, vše pohlcující strach jako tehdy, když to ve skříni zarachotilo poprvé a ona se šla podívat.

Možná je strach jako pytlík gumových medvídků, pomyslela si. Už jsem ho vypotřebovala v ložnici rodičů.

„Ty jsi ještě tady.“

„Samozřejmě. Myslíš si, že tě nechám samotnou?“

Přála jsem si to.

„A co kdyby se můj táta šel podívat?“

Arthur se tiše zasmál. „Věděl jsem, že nepřijde.“

„Jak to?“

„Už se o tebe někdy postaral?“ Emma zaváhala. „Ano.“

Ne. Nevím.

„Ale máma...“

„Tvoje máma je slabá. Proto tady taky jsem.“

„Ty?“ Emma popotáhla nosem.

„Řekni...“ Arthur udělal krátkou pauzu a jeho hlas byl ještě hlubší. „Brečela jsi?“

Emma přikývla. Nevěděla, jestli ji duch vidí, ale jeho oči zřejmě nepotřebovaly žádné světlo. Možná dokonce neměl vůbec žádné oči, jistá si nebyla. Ještě nikdy Arthura neviděla.

„Co se stalo?“ chtěl vědět.

„Táta nadával.“

„Copak říkal?“

„Říkal...“ Emma polkla. Slyšet slova ve vlastní hlavě byla jedna věc. Vyslovit je nahlas byla věc druhá. Bolelo to. Ale Arthur na tom trval a ona se bála, že bude zuřit stejně jako právě její táta, takže to zopakovala.

„Okamžitě zmiz, nebo ti něco udělám já.“

„To řekl?“

Emma znovu přikývla. A skutečně se zdálo, že ji Arthur ve tmě vidí, neboť reagoval na její přikývnutí. Nesouhlasně zabručel a potom se stalo něco velmi překvapivého. Arthur opustil svou skrýš. Poprvé.

Duch, který byl mnohem větší, než si ho představovala, posunul několik ramínek na stranu a prsty v rukavici ji pohladil po vlasech.

„Už se klidně ulež do postele, Emmo.“

Vzhlédla k němu a ztuhla. Místo obličeje uviděla zkroucený obraz sebe samé. Jako by se v domě hrůzy dívala do zrcadla, které je připevněno na dlouhém černém sloupu.

Chvíli trvalo, než si uvědomila, že Arthur měl na sobě motorčářskou helmu, v jejímž hledí viděla svůj obličej zdeformovaný do pokřivené grimasy.

„Jsem hned zpátky,“ slíbil a otočil se ke dveřím.

Na jeho chůzi jí bylo něco povědomé, Emma byla ovšem příliš zaměstnaná ostrým předmětem v Arthurově pravé ruce.

Měly uplynout celé roky, než jí došlo, že šlo o stříkačku.

S dlouhou jehlou, která se ve svitu měsíce stříbrně leskla.

*Kdo jednou zalže, tomu člověk nevěří,
i když potom říká pravdu.*

příслови

O 28 LET POZDĚJI

„Nedělejte to. Lhala jsem. Prosím ne...“

Přihlížejíci, téměř výhradně muži, se pokoušeli o nezúčastněný výraz, když pozorovali mučení polonahé černovlasé ženy.

„Můj bože, to je nedorozumění. Vždyť jsem si všechno jen vymyslela. Hrozná nedorozumění... Pomoc!“ Její výkřiky se rozléhaly bíle vymalovanou sterilní místností, slovům bylo bez obtíží rozumět. Na nesrozumitelnost by se tu později nemohl nikdo vymlouvat.

Žena to nechtěla.

Přesto vousatý muž s mírnou nadváhou a křivými zuby zapíchl injekční jehlu do ohbí její připoutané paže.

Přesto jí nesundali elektrody, které byly připevněné na jejím čele a na spáncích, ani manžetový prstenec na hlavě, kterým připomínala politováníhodné, týrané opice v pokusných laboratorích se zvířaty, jimž otevrou lebku a do mozku strčí sondy.

A to, co jí vzápětí měli udělat, od toho v zásadě příliš vzdálené nebylo.

Když začalo působit anestetikum a myorelaxans, bylo zahájeno umělé dýchání. Pak muži začali s elektrošoky. Čtyři sta sedmdesát pět voltů, sedmnáctkrát za sebou, až vyvolaly epileptický křečový záchvat.

Ze šikmého úhlu monitorovací kamery nešlo rozpoznat, jestli se černovlasá žena vzpínala, nebo se její končetiny zmítaly v křeči. Žáda osob v pláštích a s rouškami bránila přihlížejičím

rovala v očích nevyslovenou výčitku: „*Proč ses jen vystavovala tím hloupým pokusem na sobě samé takovému nebezpečí? A vůbec: Z jakého důvodu proboha takto ohrožuješ svou kariéru a pouštíš se do boje s velkými zvířaty z psychiatrické branže?*“

Na něco takového by se jí Philipp nikdy nezeptal. Chápal, proč se Emma již léta zasazovala o zlepšení právního postavení pacientů v psychiatrické péči, vůči kterým se kvůli jejich psychickému onemocnění zpravidla neprojevovala taková důvěra jako vůči pacientům, kteří si například stěžovali na chybný zákrok zubaře.

A Philipp chápal, proč z toho důvodu volila i neobvyklé a někdy nebezpečné cesty. Bezesporu to bylo tím, že si v této věci byli tak podobní.

I Philipp kvůli své práci překračoval hranice, které žádný normální člověk dobrovolně nepřekročí. Jednoduše proto, že mu psychopati a sérioví vrazi, kterým byl jako vedoucí vyšetřovatel jednotky pro operativní analýzu případů při Spolkovém kriminálním úřadu v patách, často nedávali jinou možnost.

Některé páry mají stejný smysl pro humor; u jiných jsou základem společné volnočasové aktivity nebo stejný náhled na politiku. Emma a Philipp se ale smáli úplně jiným vtipům, ona nenacházela nic zajímavého na fotbale, on zas na její vášni pro muzikály, a zatímco ona v mládí demonstrovala proti atomové energii a kožešnickému průmyslu, on byl členem Mladých křesťanských demokratů. Základ jejich vztahu tvořilo něco jiného: empatie.

Intuice a zkušenosti jim umožňovaly vcítit se do duše jiných lidí a vynést na světlo tajemství jejich nitra. Zatímco Emma to dělala proto, aby pacienty, kteří vyhledali její soukromou ordinaci na Savignyho náměstí, zbavila psychických problémů, Philipp využíval svých mimořádných schopností k sestavování psychologických a osobních profilů. Scenáristé lidi jeho profese s oblibou nazývali „experty na profilování“, ve skutečnosti však byli analytici trestného činu. Díky Philippovým analýzám už byli chyceni někteří z těch nejnebezpečnějších pachatelů, které Spolková republika kdy zažila.

V poslední době si ale Emma přála, aby oba zase trochu zvolnili. Nemohla se zbavit pocitu, že i pro Philippa bylo stále těžší si v jejich už tak značně omezeném volném čase udržet nutný odstup od práce. A měla strach, že byli na nejlepší cestě naplnit Nietzscheho výrok, že kdo dlouho hledí do propasti, toho propast pohltí.

Na nějakou dobu si oddechnout nebo aspoň jet na dovolenou. To by stačilo.

Poslední společná cesta byla už tak dávno, že vzpomínky na ni již vybledly.

Emma si ve vlasech napěnila hotelový šampon a mohla jen doufat, že ráno nebude vypadat jako pudl. I když její hnědé vlasy byly velmi silné, citlivě reagovaly na nevhodné ošetrující přípravky. Stálo ji to spoustu pokusů a slz, než přišla na to, co její kštici propůjčí lesk a co její hlavu promění v rozplácnutý polštářek na pohovku.

Emma si spláchla šampon, odhrnula závěs na stranu a ještě se podivila, že tak drahý hotel nenainstaloval skleněné posuvné dveře, když ve zlomku vteřiny najednou nebyla schopná jediné jasné myšlenky.

Strach bylo to, co pocítila.

Útěk bylo to, co ji napadlo jako první, když uviděla ta písmena.

Na koupelnovém zrcadle.

Úhledným tiskacím písmem, šikmo přes sklo zamlžené od páry, tam stálo:

**ZMIZ!
NEŽ BUDE POZDĚ...**

Jako skoro vždy, když byla vyčerpaná a zároveň přetažená, naplnila tmu, do které se chtěla pohroužit, mihotající světla a hra stínů.

Proč jen jsi to říkala? ptala se Emma sama sebe v mlhavé vzpomínce na přednášku, zatímco pomalu usínala. *Proč jsi vykládala, že tou trýzněnou pacientkou na videu jsi ty?* To přece neměla v úmyslu, jednala impulzivně, pouze proto, že Stauder-Mertens, ten samolibý macho z Kolína, ji nejdřív pěkně podusil.

Máte v rukou ještě něco jiného než jen výpověď této údajné pacientky?

Ano, to měla. Teď to bylo venku. Senzace, kterou nepotřebovala.

Emma se obrátila na bok a pokoušela se zahnat představu naslouchající smečky mužů v kongresovém centru. Přitom ji zapíchalo v uších, protože si zapomněla odložit své perlové pecky.

Proč musíš vždycky provést něco takového? ptala se sama sebe, a jak se jí v přechodové fázi mezi bděním a sněním často stávalo, ptala se sama sebe, proč se na to sebe ptá a co tím „vždycky“ vlastně myslí, a zatímco byla uvězněna v této smyčce myšlenek, se to najednou stalo.

Spala.

Krátce.

Ani ne dvě minuty.

Než ji probudil ten zvuk.

Vrnění.

Ve tmě.

V bezprostřední blízkosti, přímo vedle její postele.

Emma se otočila na bok, otevřela oči a všimla si, že jí svítí mobil. Ležel na koberci, protože nabíjecí kabel nedosahoval od zásuvky až po horní hranu nočního stolku. Musela teď vynaložit jisté úsilí, aby na telefon dosáhla.

Neznámé číslo.

„Zlato?“ zeptala se v naději, že jí Philipp volá zpět z telefonu na nějaké služebně.

„Paní doktorka Steinová?“

Hlas toho muže nikdy předtím neslyšela. Zklamání z toho, že nehovoří s Philippem, se mísilo s hněvem. Kdo jí proboha takhle pozdě ještě volá?

„Doufám, že je to důležité,“ zívla.

„Je mi líto, že vás obtěžuji. Tady *Le Zen*, pan Eigenhardt z recepcie.“

Na mém mobilu?

„Ano?“

„Chtěli bychom se jen zeptat, zda se dnes ještě ubytujete.“

„Co prosím?“

Emma marně šmátrala vedle postele po vypínači lampičky umístěné na nočním stolku.

„Co myslíte tím ubytujete? Už spím.“

Aspoň se o to pokouším.

„Můžeme tedy zrušit rezervaci pokoje?“

Je snad nahluchlý?

„Ne, vždyť jsem přece řekla: Už jsem se ubytovala. Pokoj 1904.“

Ach, mockrát se omlouvám, ale...“ Recepční byl slyšitelně zmatený.

„Jaké ale?“ zeptala se Emma.

„Ale pokoj s tímto číslem nemáme.“

Co prosím?

Emma se v posteli posadila a upřela zrak na blikající světlo detektoru kouře na stropě.

„Děláte si legraci?“

„V celém hotelu není jediná čtyřka. V asijském regionu je to nešťastné číslo, takže...“

Zbytek věty už Emma neslyšela, protože mobil už najednou v ruce nedržela.

Zato slyšela něco, co bylo vyloučené. Přímo u ucha: odkašlání. Nějakého muže.

A zatímco se jí strachem sevřelo hrdlo, ucítila na ústech tlak.

Cítila kus látky.

Zároveň ucítila bodnutí, vpichem v ohbí ruky proudila chladivá látka.

sela přiznat. Ženy Philippovi kvůli jeho vzhledu a šarmantnímu chování často dělaly návrhy, což už vůbec nevnímal, například když mu roztomilá servírka nabízela nejlepší místo v restauraci nebo když si ve frontě v supermarketu vysloužil ten nejpřívětivější úsměv.

Proto Emmě dělalo radost, že i její muž někdy žárlil, když Konrád čas od času zavolal, aby spolu zašli na brunch. Nebylo vůbec na škodu, když si Philipp myslel, že i ona má ctitele.

Konrád naopak střežil své tajemství, aby neuškodil své pověsti nesmlouvavého macha v roli obhájce. Proto se na oficiálních akcích pravidelně ukazoval ve společnosti půvabných studentek práv. *„Lepší věčný starý mládenec, který se nechce vázat, než teplouš v soudní síni,“* zdůvodňoval Emmě své tajnůstkářství.

A tak vdovy s načesanými vlasy hledající dobrodružství neskrývaly své zklamání, když jim Konrád vysvětloval, že se zabývá pouze záležitostmi trestního práva, nikoli rozvody a že se v rámci své specializace ujímá jen případů, které budí mimořádný rozruch a platí za předem ztracené.

Takových, jako je ten její.

„Děkuju, že mi chceš pomoci,“ řekla Emma. Pouhá fráze, ale splnila svůj účel a vyplnila ticho.

„Už zase.“

Po případu se stalkerem byla nyní podruhé jeho klientkou. A to od oné noci v hotelu, kdy se stala obětí šílence. Sériového pachatele, který si už před ní v hotelových pokojích počíhal na další tři ženy a elektrickým strojkem jim oholil vlasy.

...poté, co je brutálně znásilnil...

Přičemž hodiny poté byly pro Emmu sotva snesitelnější než znásilnění samotné. Ještě ani nebyla pořádně při vědomí a cizí osoba už jí zase něco prováděla s tělesnými otvory. Opět ve vagíně ucítila prsty v latexových rukavicích a nástroje, kterými jí prováděli výtěry pro zajištění důkazů. Nejhorší ze všeho však byly otázky, které jí kladla šedovlasá policistka s kamennou tváří:

„Kde jste byla znásilněna?“

„V Le Zenu. Pokoj 1904.“
„Pokoj s tímto číslem tam není, paní Steinová.“
„To mi bylo také řečeno, ale to není možné.“
„Kdopak vás ubytovával?“
„Nikdo. Čipovou kartu jsem obdržela společně s materiály ke konferenci.“
„Viděl vás v tom hotelu někdo? Nějaký svědek?“
„Ne, totiž ano. Jedna Ruska.“
„Znáte její jméno?“
„Ne.“
„Číslo pokoje té Rusky?“
„Ne. Ona je...“
„Co?“
„To je jedno. Zapomeňte na to.“
„Dobře. Můžete popsat pachatele?“
„Ne, byla tma.“
„Nezjistili jsme žádná zranění způsobená v sebeobraně.“
„Ochromil mě. Čím, to zřejmě ukáže krevní vyšetření. Cítila jsem vpich.“
„Oholil vám pachatel vlasy před penetrací, nebo až poté?“
„Máte na mysli předtím, nebo poté, co mi vrazil ptáka do kundy?“
„Chápu vaše rozrušení.“
„Nechápete.“
„Dobře, přesto vám bohužel musím pokládat otázky jako právě tuhle. Použil pachatel kondom?“
„Zřejmě ano, když říkáte, že jste žádné sperma nenašli.“
„A ani žádná vážnější poranění vagíny. Měníte často sexuální partnery?“
„Jsem těhotná! Můžeme prosím změnit téma?“
„Dobře. Jak jste se dostala k autobusové zastávce?“
„Prosím?“
„Autobusová zastávka na Wittenbergplatz. Tam vás našli.“
„To netuším. Po nějaké době jsem musela ztratit vědomí.“
„Pak tedy vůbec nevíte, jestli jste byla znásilněna?“

Philipp v posledních měsících trval na tom, že přes noc vždy zůstane s ní. Dokonce i evropský mítink o tomto víkendu chtěl odříct, ačkoli to byla nejdůležitější událost roku. Špičkoví evropští analytici trestných činů se setkávali pouze jednou za dvanáct měsíců, aby si vyměnili své zkušenosti. Dva dny, každý rok v jiném městě. Letos v Německu, v hotelu nedaleko Bad Saarow u jezera Scharmützel. Povinné setkání pro tuto zapálenou partu mimořádných osobností, které se den co den musejí vypořádávat s tím nejstrašlivějším, čeho jsou lidé schopni – a tentokrát se Philippovi dokonce dostalo cti, že směl vystoupit s příspěvkem o své práci.

„Trvám na tom! Kdyby se mělo něco dít, okamžitě se ozvu. Jsi skoro za rohem, jen hodinu cesty,“ rozloučila se s ním Emma polibkem dnes ráno, raději by ale vykřikla: *Jen hodinu? O moc víc ten šílenec nepotřeboval, aby ze mě udělal psychickou trosku.*

„Už je pomalu na čase, abych se z toho dostala,“ řekla a doufala, že Philipp pozná, že jen omílá otřepané psychiatrické fráze z učebnice, kterým teď z pozice pacientky už nevěřila. Zrovna tak jako poslední lži, se kterou Philippa vyprovodila: „Však já už si poradím sama.“

Ano, celých pět vteřin, ve kterých mu mávala z okna v kuchyni. Pak nad sebou ztratila kontrolu a tloukla hlavou o zeď tak dlouho, dokud na ni neskočil Samson a nezabránil tomu, aby si dál ubližovala.

„Mockrát vám děkuju,“ řekla Emma poté, co od pošťáka vše převzala a naskládala za sebe do chodby.

Salim jí nabídl, že krabice odnese do kuchyně (*to ani ve snu*), potom se plácl do čela.

„Málem bych zapomněl. Mohla byste prosím tohle převzít pro svého souseda?“

Salim zvedl ze země balíček velký jako krabice od bot, o kterém si Emma myslela, že není pro ni, v čemž měla v podstatě pravdu.

„Pro mého souseda?“ Kolena se jí začala třást, když si uvědomila důsledky, které s sebou tato nepředstavitelná prosba přinášela, bude-li takový blázen, aby na to přistoupila.

Stejně jako posledně, když ochotně převzala zásilku s knihami pro zubařku, by dlouhé hodiny seděla ve tmě obývacího pokoje, neschopná udělat nic jiného než bez ustání přemýšlet o tom, *kdy* k tomu dojde. *Kdy* zvonek prolomí ticho a oznámí nechtěnou návštěvu.

Zatímco na rukou by cítila stále větší vlhkost a v ústech stále větší sucho, počítala by minuty, později dokonce vteřiny, a to tak dlouho, dokud by ten cizí předmět z jejího domu konečně nezmizel.

Ale tato představa ještě zdaleka nebyla to nejhorší, co jí přicházelo na mysl, když si na štítku balíčku přečetla jméno adresáta.

*Pan A. Palandt
Teufelssee-Allee 16a
14055 Berlín*

S cizím předmětem ve svém domě by si snad ještě poradila. Změnil by její každodenní rutinu a obrátil by její hospodaření s pocity vzhůru nohama, ale balíček sám o sobě problém nebyl.

Problém bylo to jméno.

S tepem bijícím jako o závod a vlhnucíma rukama hleděla na štítek s vytištěnou adresou a nejradši by se rozplakala.

Palandt?

Pan A. Palandt? Kdo to... *kčertu*... má být?

Dříve by tomu nevěnovala nejmenší pozornost. Její nevědomost nyní podněcovala ty nejtemnější fantazie a to ji zase znepokojilo natolik, že neměla daleko k slzám.

Teufelssee-Allee 16a?

Nebyla to levá strana ulice, tři čtyři domy dál, hned za rohem? A nebydla tam už roky úplně sama stará Tornowá? A ne...

A. Palandt...?

Znala každého v okolí, ale toto jméno ještě nikdy neslyšela a to v ní vyvolávalo neurčitý pocit bezmoci.

Už čtyři roky žila tady v této malé slepé ulici. Čtyři roky, od té doby, co koupili tu vlastně předraženou nemovitost, kterou si mohli dovolit jen díky tomu, že Philipp zdědil nějaký majetek.

„Mám ho převzít?“ zeptala se Emma, aniž by se balíčku dotkla.

Byl zabalený do obyčejného hnědého balicího papíru a hrany měl zpevněné izolepou. Špagát tvořil na přední straně kříž. Nic neobvyklého.

Až na to jméno...

Pan A. Palandt?

„Prosím,“ řekl Salim a ruku s balíčkem k ní natáhl ještě o několik centimetrů. „Hodím adresátovi do schránky lístek, že si ho může vyzvednout u vás.“

Ne, jen to ne!

POZOR! OTEVŘENÍ NA VLASTNÍ NEBEZPEČÍ!

Pošťák vás poprosí, abyste převzali balík pro souseda. Soused, jehož jméno jste nikdy neslyšeli, i když ve vaší malé ulici žijete už roky. Co se asi tak může stát, říkáte si. A vaše noční můra tím začíná...

„Sebastian Fitzek je zárukou brilantního vzrušení z četby.“

Hörzu (TV magazín)

Doporučená cena 329 Kč

www.anag.cz

ANAG
ANDRAGOGOS
AGENCY